

Tämä pakina on vähän vanhempaa tavaraa, mutta pistin kuitenkin sen tänne, koska se voitti Kaupunkilehtien liiton kisoissa keväällä 2006 Vuoden 2005 pakinat/kolumnit -sarjan. Ja on muutenkin henkilökohtaisesti ihan tärkeä teksti, kun omassa henkilökohtaisessa elämässä tapahtui suuri muutos ja kriisi samoihin aikoihin tsunamin kanssa...

ITKE TAI ITKET JA ITKET

Aasian katastrofiin ympätty ulkokultaisuus on jo kuvottavampaa kuin kultakalakeitto.

Pitäkää tunnevammaisena, mutta tsunami ei tuntunut paljon missään. Ei ainakaan niin jykevästi, että kynnelpadot olisivat murtuneet ja olisin alkanut epätoivoissani pohtia elämän tarkoitusta, kaiken turhuutta sekä Jumalan että ulkoministeriön julmuutta.

Se oli jumalauta maanjäristys. Mannerlaattojen liike. Eikä ihan ensimmäinen.

Lopullisesti kuppi tulvi ylitse, kun iltapäivälehdessä yleisönosastossa joku pösilö kauhisteli kaiken olevaisen vääryyttä ”tämän kautta aikojen suurimman ihmiskuntaa kohdanneen koettelemuksen äärellä”. No niin. Onkohan nyt jotain ihan pikkiriikkistä jäänyt huomaamatta?

Henkilökohtaisella asteikollani kuuden miljoonan juutalaisen uunittaminen, inkvisitio, noitavainot, musta surma ja melkeinpä mikä tahansa sota ajaa koettelemuksena kirkkaasti Aasiasta ohi. Joka vuosi nälkään menehtyy miljoonia ihmisiä. Aids raivoaa Afrikassa. Entäs se Darfur?

Pelkästään Kongon sisällissodassa on kuollut sen kolme miljoonaa ihmistä viime vuosien aikana. Kun tsunamin pistää perspektiiviin, huomaa että jo ajanlaskumme aikana sellainen on hyökynyt joidenkin japanioiden yli kerran jos kymmenennenkin.

Tästä kerrasta teki meille merkittävän vain se, että paikalla sattui pyörimään muutama tuhat possunpunakkaa turistia.

Eikä siinä mitään – on valtavan hienoa, että ihmiset jaksavat välittää edes heistä. Luulenpa, ettei minuun osunut pahemmin, kun en ketään uhria tuntenut. Edes Aki Sirkesalon musiikki tai Sauli Niinistön politiikka eivät ole niitä sydäntä lähinnä olevia.

Pakko myöntää, että ne miljoonat, jotka nyt nälkiintyvät paratiisin rannoilla häiritsevät enemmän kuin kotimaahan kärrättävät sinkkiarkut.

Keräysponnisteluja olikin alkuun mukava seurata. Kunnes koko ajatus totaalisesti tuhottiin: Paljonko SINÄ olet antanut? Mikset juuri SINÄ anna vaikka autoasi? HÄN on antanut jo tämän verran!

Hyvä Schumi, hyvä Jussi, hyvä Sandra, hehkuttavat lehdet ja Sarasvuo saa sankarin. Mitä hemmettiä – jos makkaramiljonääri tai Maikkeli lahjoittaa miljoonan, se vastaa heidän omaisuudellaan pikaisen laskutoimituksen mukaan samaa kuin minä lahjoittaisin vajaan viiskytällä.

Suhteessa moni opiskelija ja eläkeläinen on antanut rovoistaan huomattavasti enemmän, mutta eivät nämä raipohelmiset siitä mitään numeroa ole tehneet. Kai sitä salaa voi lahjoittaa, siinä kuin rakastaakin.

Sitä surukonsulenttiakin tekisi mieli käydä painamassa ihan tosissaan pannuun. Ei edes ministerin virkavelvollisuuksiin kuulu porata hervottomasti tiedotustilaisuuksissa, jos ei sellaiseen ole taipuvaisuutta.

Tajusin sen viikkoa myöhemmin, kun oma henkilökohtainen tsunami tuli aivan yöstä ja lillutti elämän liiskaksi.

Massahysterian herättämä syyllisyys omasta kyynisyydestä suli saman tien ja vullotin yöt läpeensä. Sairasta, mutta totta: lohdutti, että niillä muilla on aika paljon heikommin.

Eräs sitten ihmetteli, kuinka olen niin rauhallinen – tuntui melkein, että syyllisti.

Suru, jos yleensä joku, on jokaisen oma asia, eikä siihen kaivata ketään viereen jeesustelemaan.

Iisakki Kiemunki

15.01.2006 / Hämeenlinnan Kaupunkiutiset